

[C. F. Sørensen.]

glippe, vil Tiden være inde til en Kampopløsning, den Kampopløsning, som man fra Venstres Side ønsker.

Mig forekommer det, at Venstre bør gaa stille med Dørene, at Venstre skal være meget varsom med at øve Kritik over, at det ikke gaar rask nok med at afskaffe Landstinget. Hvem har Ansvaret for, at Flertallet i Folketinget og det nye Flertal i Landstinget ikke allerede har kunnet opheve Landstinget? Venstre har Ansvaret! Det var Venstre, der i 1915 sveg Demokratietts Fortid og gik sammen med de Konservative om, at der i Grundloven skulde være Bestemmelsen om de 45 pCt. af de paa Valglisten opførte Vælgere. Hvorfor, vil nogle saa sige, jubledes Socialdemokratiet da over Grundloven af 1915? Hvorfor stemte Socialdemokratiet for Grundloven af 1915? Det var, fordi det var Prisen for, at Kvinder og Tyende i det danske Folk kunde faa den Valgret, som vi mente var deres Ret. Det var den Station, den Fæstning, som dengang skulde erobres og blev erobret, og det andet er kommet eller kommer, efterhaanden som det modnes.

Det konservative Folkepartis Stilling til Regeringens Forslag kender vi fra Folketingsudvalgets Betænkning af 1934—35 til det da forelagte Forslag om en Grundlovsændring. De konservative Udvalgsmedlemmer skriver i denne Betænkning:

„Men havde Regeringen virkelig villet drøfte Spørgsmaalet med Oppositionen, havde den ikke rejst Spørgsmaalet som et Kampspørgsmaal, men havde søgt... at rejse Spørgsmaalet som et Forhandlingsspørgsmaal gennem Nedsættelse af et Udvalg eller en Kommission til at gennemgaa den Række Problemer, som det ikke kan nægtes er fremme med Hensyn til Landets Forfatning.“

Ja, det er de Vilkaar, som Venstre og de Konservative giver Regeringen og Regeringspartierne at arbejde under. Venstres højtærede Formand i det andet høje Ting angriber Regeringen og siger, at der behøves ingen Kommission, det kan et almindeligt Rigsdagsudvalg besørge; de Konservative erkender rigtigt, at det er et uhyre vanskeligt og kompliceret Forslag, et Forslag, som i mange Retninger har Bud til hele det danske Folk, og som derfor grundigt bør overvejes og undersøges. Ja, man mindes her det gamle Ord: Tager man Hatten op, eller lader man den ligge, i begge Tilfælde kommer man lige galt af Sted. I begge Tilfælde møder Venstre med den gølge Kritik. Men vil Venstre ikke

være med i et positivt Arbejde for en Forfatningsændring, saa kan Venstre jo undværes. Det har Valgene givet Udtryk for Gang efter Gang, det er noget, Vælgerne har opdaget; ikke mindst har Vælgerne givet meget stærkt Udtryk derfor ved de to sidste Folketingsvalg og det sidst afholdte Landstingsvalg.

Jeg ved meget vel, at jeg rører ved et meget ømt Sted hos Venstre, naar jeg taler om det sidste Landstingsvalg; saa siger man, saaledes som det ærede 8de Medlem for 2den Kreds (Johs. Clausen) sagde i et af Møderne i sidste Uge: Lodtrækningsmandat! Jeg forstaaer saare vel, at det svier paa den, Pisker rammer, men at den har ramt Partiet Venstre saa haardt, at det har gjort saa ondt, som det ærede 8de Medlem for 2den Kreds og andre ærede Medlemmer Gang paa Gang giver Udtryk for, havde jeg ikke troet. Naar der nu siges Lodtrækningsmandat med al den Haan i Stemmen, som man kan finde frem, vil jeg dog gerne have Lov til at sige et Par Ord herom.

Der siges, at Lykkens Gudinde er blind, og det er maaske rigtigt, jeg kender hende ikke, men der maa i hvert Fald have været en lykkelig Haand, der ledede Lykkens Gudinde, da Amtmandens Haand netop fik fat i den lille Rulle, hvori det nu saa højt ansatte Navn Niels Nielsen stod. Men det er ikke rigtigt at sige Lodtrækningsmandat med Haan i Stemmen, det giver blot os andre Anledning til at nævne nogle Kendsgerninger, som man ikke kan skyde fra sig. Det er en Kendsgerning, at det, der skete ved Lodtrækningen paa Bornholm, var en Fuldbyrkelse af Retfærdighed, idet Socialdemokratiet og Det radikale Venstre havde Flertallet af de afgivne Stemmer. Ved Valgmandsvalgene havde Socialdemokratiet og de Radikale 7 630 Stemmer, de Konservative og Venstre havde 7 072; altsaa Socialdemokrater og Radikale havde et Flertal paa 558 Stemmer. Naar dette Stemme-flertal ikke gav sig til Kende i et Flertal af Valgmænd, var det paa Grund af Udtyndingen i de mange Kommuner, der er paa Bornholm, hvad der altsaa kom Socialdemokratiet og de Radikale til Skade. Nu vil man maaske sige: Stop nu lidt, der var jo to Partier til paa Bornholm, der var Retsforbundet og noget andet, som hedder F. F. — det lyder meget fint —, Frie Folkeparti eller noget i den Retning. Ja, de to Partier fik nogle faa Stemmer, men der er det at bemærke, at disse to Smaapartier ikke bevirkede nogen synderlig Forskydning. Retsforbundet erklærede sig nemlig aabent som Tilhænger af Regeringsforslaget om en